

האומר: בהחלט, בהחלט

יום רביעי 24 במרץ 2010 02:00 מאת: מיכאל הנדלזלץ
תגיות: [האומר כן / האומר לא](#), [מיכאל הנדלזלץ](#), [רות קנר](#)

צילום: גדי דגון

שני המחזות הקצרים מראשית הקריירה של ברטולט ברכט (1930) הולחנו במקור על ידי קורט וייל והושמעו כתסכיתי רדיו. כותרת המשנה שלהם היא "מחזות לימוד", והם מציגים לפני הקהל שתי אלטרנטיבות לאותה עלילה: מחלה פוקדת את הכפר; המורה מבקר בית שבו נפטר האב והאם חולה, ומודיע שהוא יוצא למסע מסוכן ומפרך כדי להביא תרופה.

הילד מבקש להצטרף למסע. בדרך הוא מתעייף, כצפוי, ומעכב את ההתקדמות. המורה מציע למשתתפי המסע את האופציה לחזור או להשאיר את הילד בדרך, אך מורה להם להכריע בהתאם לבקשת הילד. הילד מסרב לחזור, כיוון שהוא מכיר בחשיבות המסע, אך מפני הפחד להישאר לבד, הוא מבקש מהם להשליכו לתהום. במחזה הראשון הוא מצייתים. בפעם השניה שבה מסופר הסיפור, הם מסרבים.

הגרסה הזאת הוצגה ללא המוזיקה של וייל, עם מוזיקה שנוגנה בחי על ידי רונן שפירא בפסנתר. ארבעת המשתתפים - רונן בבלוקי, גיא סלמן, דפנה הרכבי וטלי קרק שלכל אחד מהם קסם משלו - הוסיפו לטקסט של ברכט, שמקורו במחזה נו יפאני, גם קטעים מתוך "פרח לב הזהב" ו"חומרי ארכיון פרטיים של המשתתפים", שפירושו בתרגום שהם השתתפו בתהליך היצירה, וההצגה כוללת חומרים מהחזרות, כולל שימוש בשמות המשפחה של השחקנים והפסנתרן.

התוצאה היא אירוע בימתי שמורגש כי הושקעה בו עבודה רבה, הכולל תנועה, אסוציאציות חופשיות, כוריאוגרפיה של תנועות ומשחק בשפה. אלה מחזות מלפני התקופה שבה ניסח ברכט את תורת הניכור שלו ואת דרישותיו מהשחקנים והקהל. קשה לומר שהיתה בי הזדהות כלשהי עם הדילמה של קורבן היחיד וציינתות עיוורת של הרבים, אבל זה לא אומר שלא עקבתי בעניין אחרי התוצאה שברובה היתה מעניינת, ואף משעשעת. לא נשארתי להרצאה שאחרי ההצגה, שנמשכת כשעה. ומה שאני אומר הוא: בהחלט, בהחלט.

קבוצת תיאטרון רות קנר מציגה: האומר כן / האומר לא" מאת ברטולט ברכט. תרגום: אהרן שבתאי. מוזיקה: רונן שפירא. יצירה בימתית: רות קנר